

Köszöntő

*Étessen e szép föld
sóval, pogácsával,
itasson a mennyég
jó remény borával,
erőnk erősödjék,
tűzünk égjen lánggal —
békéljünk e baglyot
varjadzó világgal!*

*Étessen a szép föld
sóval, pogácsával.*

*Békéljünk e baglyot
varjadzó világgal,
de soha a rákkal,
a ringyó-halállal,
ronggyá-szakadással,
pusmusos butákkal,*

*soha vak ártással,
puskákkal, bombákkal!*

*Békéljünk a baglyot
varjadzó világgal!*

*Soha fényirtással,
puskával, bombákkal,
csak egy szalmazsákkal,
Évákkal, almákkal,
jó esőssel, bársony
szellők ringásával,
szellők ringásában
bársony naphullással —*

*De soha ártással,
puskával, bombákkal!*

SZEPESI ATTILA

Visszanéző

*régi fóliánsok fölött
gubbasztottam hány éjen át
a lámpafénybe veszve
hóbortos alkimista
kutattam kristály-szavak titkait
merültem rég-foszlott árnyak közé
kik műhelyükben faggatták az éjszakát
embermadarak álmodói
jelvényük róza és kereszt
hallgattak elsüllyedt harangokat a mélyből
látók és megragadottak
kiknek zene volt az idő
értették a szél zúgását
és nem volt rejtve előttük
a világtalan sziklák beszéde*

Alba

rejtett arcod
már egyre világosabb
ahogy a hajnalt kilélegzik a fák
s a korai
madarak mint a lángok
sorstalan csaponganak

legszebb ruhádban
meztelen
kilépsz az éjszakából
hal voltál
hátadon hullámok visszfénye

zöld szél űzött
szikla hasogatott
elrejtettek korallok húsvörös ágai

tízezer neved kimondom
az ölelésnyi örökkévalóságban

és újra eljön értünk
szobánkba bezúdul a tenger
fekszünk arctalanul
akárha éltünk volna itt
oly ismerős
a hullámokba-tört szelek zúgása

RÓZSA ENDRE

„Korunk hőse”

Tessék — szóltam, de számon
aligha jött ki hang.
Nézek — s Pecsorin áll ott
az ajtóban. Hanyag
tartását tiszt-sapkája
el- és leleplezi:
az ellenző alól ki-
buknak hajfürtjei.

„Még ugyanaz a fény és
nem múlt e pillanat.
Alig, hogy megkaptad — s már
markodba is szakadt
a jószerecsse szára,
te meg — hanyatt esel.
Soha nem kerül el más,
csak amit keresel.

Amire vársz, sosem jön;
mit rettegsz — az jön el.
Akire vágysz, az elfut,
s ki itt maradt — ölel.
Ha megtörtént, mi történt —
soha nem marad úgy.
Önmagadhoz is, leghűbb
addig vagy, míg: hazug.

Ki viselné el másképp
elrontott életét?
(Ha élsz — már elrontottad:
meghalsz valamiképp.)
Előre — vakon élünk.
Látunk — visszafele.
Így: visszahozhatatlan
a jövő eleve!